

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΦΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του παντουβάνου καρδινάλιου Ρισελιέ. Ο Ρισελιέ αγαπά τη βασιλίσσα της Γαλλίας και κάνει την απειροκηνία να της στείλει ένα ερωτικό γράμμα με τον κατακόπτο του, τον κομπούκο καλόγερο Κορινιάν... Τόν Ίβια καιρό φάναν στο Παρίσι βυθ άκομη προς της Ιστορίας αυτής: Η Άνωιας ντε Λεσπαρ, ή πανήμορη και άτρομη, που ποθεί να έκυθη τόν Ρισελιέ γιατί δολοφόνησε τη μητέρα της, κι' ο Βαρνόνος ντε Σαμπριάκ, τρομερός ξιφομάχος, ποδρχεται ν' αναλάβη υπηρεσία στον Ρισελιέ. Τρία όμως άκομη πρόσωπα λαβαίνουν αυγρώνως ενεργό μέρος στην Ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της ξιφομαχίας, νεαρός άλλά και τρομερός Τραγκαθέλ, ή βοηθός του Μονταριόλ, κι' ή κόμης ντε Μπλουβ, φίλος του άφωσιμένου. Ο Τραγκαθέλ, που κάβεται πλάι στο μέγαρο που κρούεται ή Άνωιας, τήν βλέπει, την έρωτεύεται τρελλά και τήν σώζει μάλλιστα από τόν Σαμπριάκ, ό οποίος τόν καλεί σε μονομαχία. Στο μεταξύ αυτό ο Κορινιάν πηγαίνει τό ερωτικό γράμμα του Ρισελιέ στη Βασιλίσσα. Στο δρόμο ή Άνωιας κι' οι τέσσερες συντροφοί της ρίχνονται νά τού τό πάρουν. Ο Κορινιάν ξεφανίζει άγρια και τρέγουν νά τόν βοηθήσουν — μην ξέροντας τί τρέχει — ή Τραγκαθέλ, ή Μπλουβ κι' ο Μονταριόλ, που πέρρουναν τυχαίως εκεί κοντά...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η συμπλοκή ήταν λιγότεσιμη. Ο ντε Μπλουβ κι' ο ντε Φοντράν άφωσιότηκαν εύθως άμέσως. Ο ντε Σεθέρ πληγώθηκε.

Η Άνωιας άντελήφθη με μία ματιά, ότι τά πράγματα θάβιδαν άσχημα γιά τούς σκοπούς της. Έβαλε πάλι με άπελπισία στή θήκη του τό στίλεττο της και προσκαλώντας τούς οπαδούς της νά τήν άκολουθήσουν ξεφανίστηκε μαζί τούς θιαστικά. Έκεινός ύπακούσους χωρίς ντροπή, γιατί ή σκόπημη υποχώρησή τους ξεψυρετούσε καλύτερα τά σχέδιά τους.

Άπ' τήν πρώτη άκομη στιγμή της συμπλοκής, ή Μονταριόλ, θλέποντας τόν Μπλουβ νά άπειλή τόν Τραγκαθέλ άπ' τά πλάγια, τού φώναζε δυνατά:

— Φυλάξου, Τραγκαθέλ!

Ήταν τό μόνο όνομα που άκούστηκε στή συμπλοκή αυτή. Άκούγοντας τό τό μισολήπιθμος άπ' τούς πόνους Κορινιάν, τραύλιζε μέσα του:

— Τραγκαθέλ!... Τραγκαθέλ!... Ώστε αυτός με τούς ξιφομάχους του μου έπετεύθηκαν... Ώστε δέν έχω νά κάνω με κουνούς κακοποιούς ή λωποδύτες... Ώστε έχθροί του καρδινάλιου είνε και θέλησαν τό κακό του και τό κακό μου!

— Τραγκαθέλ! μουμύρισε αυγρώνως με μανία κι' ή Άνωιας, ή όποια άκουσε κι' αυτή τό όνομα. Χι... Κάποιος μπράβος του καρδινάλιου θά είνε αυτός ο Τραγκαθέλ και συνάδευε τόν καλόγηρο γιά περισσότερο ασφάλεια!... Έστον, κύριε Τραγκαθέλ, όποιος όηποτε κι' άν είσαι... Θά προσθέσω τ' όνομά σου στον κατάλογο εκείνων που μισώ κι' έκεινών που θέλω νά συντριψώ!

Μόλις ξεφανίστηκε ή Άνωιας με τούς συνοδούς της, ο Μπλουβ έσκυψε στον ξεπλωμένο Κορινιάν, γιά νά τού ξετάση τήν πληγή. Έκεινός όμως, μόλις ένοιωσε τά πρώτα ψαχουλέματα στο στήθος του, σκέφτηκε τήν πολύτιμη έπιστολή, της όποιας ήταν κομιστής, ήρθε παρευθός στα ευκαλάς του, άναπήδησε όρθος και τάβαλε στα πόδια με δλη τήν ταχύτητά του.

— Περήφια τρέχει αυτός ή διαβολο-καλόγερος! έπεε γελώντας ή Τραγκαθέλ.

— Κι' άκομη πιο περίφημα και γρήγορα ξελιποθυμάει! πρό-έβασε ή Μονταριόλ ξεκαρδισμένος.

— Κι' έχει περιεργο τρόπο νά ευχαριστή τούς σωτήρες του! συμπέρανε ή Μπλουβ με άπάθεια.

Κι' ξεσκολούθησαν, σιωπηλοί πάλι, τό δρόμο τους...

Ο Κορινιάν, άφού έτρεξε κάπου διακόσια όήματα, σταμάτησε λαχανιασμένος. Η πληγή του δέν ήταν σοβαρή, μά ή αιμορραγία τόν είχε ξεαντήλησι. Έτριψε τόν άμο του:

— Μούδωσαν λ'γο τό τομάρι, οι άφιλότιμοι! μουμύρισε παρηγορημένος. Τους έξφυγα όμως... Μπράβο σου, τέκνον μου Κορινιάν... Βαστούν καλά τά κότσια σου!... Άς δοίμε τώρα, ποθ θρίσκειται τό γράμμα... Τό γράμμα... τό γράμμα...!

Έμπηξε μία κραυγή άνεκφράστου τρόμου, καθώς ψαχνόνταν παν-

τού: Τό γράμμα είχε φτερουγίσει!... Είχε χαθεί;... Ή του τό είχαν πάρει!...

Ώρμησε μπροστά καλπάζοντας κυριολεκτικώς κι' ύστερα από λίγο έμπαινε — κατάχλωμος και λαχανιασμένος — στο γράφειο του καρδινάλιου, ή όποιος δέν είχε κοιμηθί άκομη, κατά τή συνήθειά του.

— Πανιερώτατε!... τραύλιζε ή άμοιρος καλόγηρος. Ώ, πανιερώτατε... Μού έπιτέθηκαν στο δρόμο κάποιος... Με πληγώσαν... Λιποθύμησα... Τό γράμμα... Τό γράμμα πρός τή βασίλισσα... μου τό πήραν... Μου τέκλεψαν!...

— Σού τδκλεψαν; μούγκρισε κατάχλωμος σαν νεκρός ή Ρισελιέ.

Κι' έσκυψε θαραία τό κεφάλι του, σαν νά περίμενε πειά στον τραγήλο του τό τσεκούρι του δημιού.

— Ναι... μου τδκλεψαν!... Κάποιος από δαύτους!... Άκουσα νά τόν φωνάζουν Τραγκαθέλ!...

Ο καρδινάλιος ξεκαλοουθωσε νά μένη σκυφτός, άπ' τό θαρύ πλήτημα. Ήταν σωστή συμφορα γι' αυτόν, ή φριχτή είδησις. Έκλεπαν με σκόπη, θέσια, τήν ένοχη αυτή έπιστολή του πρός τή βασίλισσα κι' άσφαλώς ή κλέφτης θά πήγαινε και θά τήν πάρει στον θασιλέα.

Ήταν χαμένος τότε ή καρδινάλιος...

— Έπειτα, μία άλλη σκέψη, πιο τρομερή κι' όδυνηρή γι' αυτόν, πέρρσε άπ' τό μυαλό του: Όχι!... Δέν τόν άγαπούσε καθόλου ή βασίλισσα του, ή λατρευτή του Άνωια ή Αυστριακή!... Και τό τελευταίο όβην ένδιαφέρον της, τό χαμόγελο της στην τελετή κι' ή διαβεβαύσις της κυρίας ντε Ζιβρά, όλα αυτά ήσαν προσποιήτά... Όλες αυτές ή έλπίδες που τούδινε ή θελκτική μεγαλειότης της, ήσαν άπλούστατα μία τεχνική παγίδα γιά νά τόν παρασύρη στην καταστροφή... γιά νά τού έμπνευση μία δλεπρία έμπιστοσύνη... γιά νά γκρεμιστή στην άθυσσο πειά ή τόσο παντοδύναμος αυτός καρδινάλιος!...

— Μά, ποιός;... θρυχήθηκε ξεφνικά ή Ρισελιέ με λύσσα, τι νάζοντας μακριά τό μούδινασά του τρόμου του. Ποιός άργάνας είνε αυτή τήν τρομαχτική κομωδία; Ποιός έβαλε τόν Τραγκαθέλ ν' έρπάξη τό γράμμα; Στήν κυρία ντε Ζιβρά έχω έμπιστοσύνη!... Ο Κορινιάν είνε άμόρφωτος σαν ζώο και μόνον άσυνείδητο όργανο άλλων μπορεί νά γνη!... Ποιός τότε;... Ο δούτ της Βανδώμης;... Ο Γαστόν του Άνζού;... Η δούκισσα ντε Σεθρέζ;... Άχ, άς έπιανα τόν ένοχο γιά νά ξεχώσω στο πρόσωπό του τή χολή μου και νά τόν κάνω νά ύποσφρη κι' αυτός τό ταρινό μου άγριο μαρτύριο!... Ποιός;... Ποιά;... Ώ, μήπως ή Ίβια πραγματικός ή Άνωιας;... Μήπως ή Ίβια ή βασίλισσά μου, τήν όποια λατρεύω, μήπως αυτή ή Ίβια με σκιδάνει με τό κρυφό κι' ύπουλο μέρος της;...

Έσφιξε με τρελλά λύσσα τις γροθίες του ή καρδινάλιος και τό πρόσωπό του παρμαρφώθηκε φριχτά από άπελπισία και πόνος. Ο Κορινιάν, θλέποντας τον, άποσχωρήσε με τρόμο.

— Τσακ σου!... Χάσου από μπροστά μου! ξεφάνισε ή Ρισελιέ.

Μόλις έμεινε μόνος ή Ρισελιέ, άνάσασε. Άκούμπησε σε μία τουλιθρόνα όρθιος, σκυφτός, με άπλανή μάτια κι' άπόμεινε ουλογοιμένος θαβεια επί μία δλόκληρη ώρα. Ξαφνικά, άπλωσε τό χέρι του και σήμανε είσια τό κουδούνι. Και δίχως νά στραφή, φώναζε στον ιδιαίτερο καμαριέρη του που μπήκε:

— Ένας άξιωματικός δέν πάη άμέσως και νά μου φερή τόν άνακριτή έδω!

Ήθελε νά δοκιμάση, άν ήταν άκομη τυχερός. Ίσως αυτός ή Τραγκαθέλ νά πήγαινε άβριο στο Λούβρο και νά μη ζητούσε άμέσως έκλητη τή στιγμή νά δη τόν θασιλέα... Ίσως νά έλεγε άκόμη έπάνω του τήν δλεθρία έπιστολή... Άχ, άν τήν ξεανάπαρνε στα χέρια του... Τί έκδικησε σκληρή θάρρηξη στα κεφάλια τών τωρινών θασιασιτών του!... Άπ'

Ο καρδινάλιος Ρισελιέ

την ίδια την Άννα την Αυστριακή, ως τη δούκισσα ντέ Σε-θρέζ... Θά δοκιμάζαν βλοο, όσο ψηλά και να στεκόνοτουσαν, την τρομερή του παντοδυναμία!... Όσο για τον Τραγκαθέλ, θά τον έστελεν προηγουμένως στά πιδ άπάνθρωπα βασανιστήρια, πριν νά τον στελίη στην άγχυήν...

Ήταν τρείς ή άρα, περασμένα μεσάνυχτα πειά, όταν έφτασε ο άνακριτής και δέκουσε τον καρδινάλιο άπ' τούς λυσσασμενους ρευθασμούς του.

—Κύριε, τού έπνε αούτηρά, μόλις έκεινος ύποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά του, θά πάτε άμέσως στην όδω «Τών Καλών Παιδιών» στο σπίτι τού διδασκάλου της όπλομαχίας Τραγκαθέλ... Έμαθα άπόψε πού τον ζήτησα για κάποια ύπόθεσι, ότι κατοικεί άκριθώς έπάνω άπ' την Άκαδημία του... Θά τον συλλαβετε έν όνόματι τού βασιλέως, θά τον πάτε στη Βασίλλη και θά τον φυλακίσετε... Όσα έγγραφα ή έπιστολές θρήτε έπάνω του ή όσα άνακαλύψετε—ψάγοντας λεπτομερέστατα παντού στο σπίτι—θά τά κάνετε ένα δέμα, θά τά σφραγίσετε και θά μου τά φέρετε... Πίποτε άπ' όλα αυτά δέν θά διαβάσετε!... Με άκούτε;... Άλλοίως, θά σας στελώ χωρίς καμία διατύπωση στο όθμο!...

Ο άνακριτής ύποκλίθηκε με τρόμο. «Όταν θυγήε όμως έξω, έρχισε νά σιγοτραουδή από ευχαρίστησι: Τού άρεσαν ύπερβολικά, κάτι τέτοιες ένδιαφέρουσες έκδρομές!...

Στις όχτώ τού πρωί, ο Μονταριόλ, ο όποιος κρατούσε τού κλειδί της άκαδημίας, πήγε νά την άνοιξη, όπως έκανε κάθε ήμέρα. Ο Τραγκαθέλ πάλι, την ίδια έπάνω-κάτω άρα, άκου μπουσε στον φευγιτή της σούφρας του και κάρφανε τού θέλημα του με δίψα στο γνωστό μας άδειο παγκάκι τού κήπου της λατρευτής του, ένδω συγχρόνως μικ ύπνέτρια συγύριζε τού κρεββάτι.

Ο έρωσ ξεχειλίξε άπ' τά νεανικά του μάτια, καθώς αντίκρυζε έκεινο τού παγκάκι. Και τού δροσερό πρόσωπό του καθρέφτιζε την άφρονιστία, την τόλμη, την εύθυμία, τη λαχτάρα...

Ξαφνικά, ή πόρτα άνοιξε με δαιμονιακό θόρυθο. Ο Μονταριόλ φάνηκε κατακουρελιασμένος κι αϊμόθυρος. Ούρλιαξε: —Στό διάβολο, οί έτίμοι!... Με περιποιήσαν λαυπάρα... Μά μου φαίνεται κι έμένα, πώς πρόλαβα νά ξεκάνω δυό-τρείς άπό δαύτους... Διδάσκαλε, κλείστε την Άκαδημία σας!

Ο Τραγκαθέλ, άν και δέν κατάλαθε ούτε λέξη, προαισθάνθηκε όμως κάποια συμφορά και κίτρινε σαν λεμόνι. Μουρμούρισε:

—Νά... κλείσω... την... Άκαδημία;

—Νά!... Την ληηλατούν οι άνθρωποι τού νόμου!... Έν όνόματι τού βασιλέως, λέει!... Τους πέτυχα εκεί, όταν πήγα νά την άναίξω... Άπέξω στο πεζοδρόμιο, ένας όχλος από γαμίνια και γυναικές παρακολουθούσαν την παράστασι με χαρά. Άνέθηκε τού αμία στο κεφάλι μου... Ξεσπάθωσα κι ώρμησα μέσα...

«Τι θέλετε έδώ;» τούς λέω... «Πιάστε τον!» άπαντούν έκεινοι και ρίχνονται άπάνω μου... Τους χτυπάω με τού σπαθί, με χτύπησαν κι έκεινοι... Ξεμπερδεύω κίνα-δυό-τρείς άπό δαύτους, με κυνηγούν με λύσσα οι άλλοι... Τού δίνω δρόμο κι έγώ, έρχομαι δώ-πέρα και σας φωνάζω: «Διδάσκαλε, ή Άκαδημία σας γίνηκε «γής Μαδιάς!»...

Ο Τραγκαθέλ έτρεψε, Φοικιούσε. Δέν ξεστομίξε μιλά. Ο Μονταριόλ τρώμαξε, άντικρύζοντας τη θουθή αυτή λύσσα, ή όποια άρνιόταν νά έκδηλωθ ή με λόγια ή με κινήματα.

—Τραγκαθέλ, φιλε μου! ψιθύρισε.

—Σώπα Μονταριόλ!... Σώπα! μούγκρισε έκεινος.

Πέρασαν έτσι άσκετά λεπτά της άρας. Πιδ γαλήνιος τώρα ο Τραγκαθέλ. Ίσως όμως και περισσότερο άπελπισμένος, μύθρισε έπιτέλους:

—Πρόπει κάτι νά γίνη... Έν όνόματι τού βασιλέως, λέει!... Μά ύπάρχει όμως και κάποιο, πού είνε πιδ δυνατώτερος άπ' τον βασιλέα... Ο Ρισελιέ!... Τόν έρω, έπιθυμεί άκριθώς σήμερα νά με γνωρίση προσωπικώς και θά πάω νά τον βρω!... Μη είνε από δώ, Μονταριόλ... Θά πάω νά τον βρω και νά παραπονεθώ!...

Τραυλίξε τώρα. Ήταν κατά-νλωμος. Χάριψε με πιστώδη λαχτάρα τού άνίκητο σπαθί του.

Τέλος, ώρμησε έξω πρής τη σκάλα.

—Πού τρέχετε έτσι, διδάσκαλε; ρώτησε έκθαμβος ο Μονταριόλ.

—Στού καρδινάλιο Ρισελιέ! μούγκρισε έκεινος.

Τού τρελλό τρέξιμό του καθούσχεσε κάπως τον Τραγκαθέλ. Ή «Βασιλική Πλατεία» ήταν γεμάτη από εύπατρίδες. Τό μέγαρο τού καρδινάλιο, προβάλασε, σκάλες και διάδρομοι, ασφυκτιούσαν από έκλεκτά πλήθος. Ο Τραγκαθέλ διέσχισε σαν θύελλα τον κόσμο και φθάνοντας στον αντίθάλαμο τού πρωθυπουργικού γραφείου, έπε τραχειά στον κλητήρα πού τούφραζε πειά τού δρόμο:

—Έλώ νά δω τον καρδινάλιο!

—Τήν άδεια της άκροάσεως σας; ρώτησε έκεινος. Χωρίς αύτην, δέν θά τον δήτε!

Ο Τραγκαθέλ χτύπησε τού μέτωπό του με άπελπισία. Έρριξε μια λοξη ματιά στον κλητήρα, μά έκεινος έγενεψε με σημασία σε κίνα-δυό ένόπλους φρουρούς. Ο Τραγκαθέλ, άπόφυγε την όλέθρια ίσως φασαρία κι έστρεψε τη ράχι του πρής την έξοδο. Τή στιγμή έκεινη, κάποιος άλλος κλητήρ φώναξε:

—Ο κύριος θαρώνος ντέ Σαμπριάκ είνε έδώ;

Ο Τραγκαθέλ δάγκωσε τά χείλη του από μανία. Μούγκρισε πνιχτά:

—Νά, αυτός θά μπη στον καρδινάλιο!... Τόν περιμέναν αυτόν τον έπσημο, θλέπετε!...

Και με διπλοασιασμένη τώρα τή μανία του, σκούνηξε άγρια κάποιο άπό άπροσεξία:

—Στό διάβολο, τυφλοπούλι! Έκανε θυμωμένα έκεινος.

—Στό διάβολο έσύ, κι άκόμη παρατέρα! θέωρησε πρέπον ν' άποκριθ ή κι ο Τραγκαθέλ.

Κοιτοστάθηκαν όμως κ' οι δύο τους, κυττάχτηκαν άπειλητικά κι άμέσως άναγνωρίστηκαν:

—Τραγκαθέλ!...

—Σαμπριάκ!...

Ο Σαμπριάκ ξετρελλάθηκε από λύσσα. Ούρλιαξε:

—Και δεύτερη προσβολή, θλέτω... Θά σοι κόψω τ' αυτιά, μά την πίστι μου, γιατί τού παράκανεσι!

—Πάμε νά μου τά κόψης! μούγκρισε προθυμώτατος ο Τραγκαθέλ.

Αρπάχτηκαν μπράτσο με μπράτσο και βάδιαν άρκετά. Έγτασαν ο' ένα έρημικο οικόπεδο, πλάι στη Βασίλλη και σταμάτησαν.

Τράβηξαν τά σπαθία τους. Πεντέξη γρήγορες και θανάσιμες διασταυρώσεις των τρομερών σπαθιών τους—τών δυό πιδ καλών σπαθιών της Γαλλίας—άκολούθησαν. Ο Τραγκαθέλ κέρδισε ένα ξυσμό στα πλευρά κι ο θαρώνος ντέ Σαμπριάκ κυλίστηκε αϊμόθυρος στο χόμα με μία νερή σπαθιά στο στήθος του.

Ο Τραγκαθέλ τον κύτταξε δίχως μίση και μουρμούρισε:

—Ο Μπλου γελάστηκε... Δέν με ζέκανε ο Σαμπριάκ... Κ' είνε γερός ξιφούχος όστος...

«Άς δούμε, δέν πιστεύω νά τον σκότωσα στα καλά καθούμενα τον κακομοίρη!

Γονάτισε κι άρχισε νά ψάχνη τού αίματωμένο στήθος τού θαρώνος.

—Δέν είνε τίποτε! είνε με χαρά. Μιά κάπως θαθεία μά άκίνδυνη πληγή και τίποτε παραπάνω!

«Έκανε νά σηκώθ ή. Μά κάποιο χαρτί ξεφυγε άπ' τον κόρφο τού πληγμένου.» Ο Τραγκαθέλ τού πήρε. Τό διάβασε. Ήταν τού έγγραφο προακλητήρι σε άκρόασι, τού καρδινάλιο πρής τον Σαμπριάκ!

Ο θαρώνος άνοιξε τά μάτια του. Στο αντίκρυσμα τού σκυμμένου έπάνω του αντιπάλου, ένας σπαρμός λύσσας τον συγκλόνησε. Ξεσπαιποθύμισε έκεινος. Ο Τραγκαθέλ, έξακολουθούσε νά κρατάη τού χαρτί σκεπτικός. «Αν γινόταν μία στιγμή Σαμπριάκ και πήγατε στο μέγαρο τού καρδινάλιο για την άκρόασι;

Ή ίδια αυτή τού φάνηκε ύπεροχη. Μόλις γινόταν δεκτός άπ' την έκλαμπρότητα του, θάδινε τις σχετικές εξηγήσεις, θά έπαρνε άφεισι για τή μικρή αυτή, άλλα και τόσο άπασοίτητη άπάτη του, και... ή θά έσωνε την Άκαδημία του. Θά Ι-κέτευε τον καρδινάλιο, λέγοντάς του:

—Με καλέσατε γθες με τον άξιωματικό σας κι έσπευσα, με κάθε μέσον, νά παρουσιαστώ μπροστά σας... Έξοχώτατε, άποψ με άναπατε, άσπτε την Άκαδημία μου!

Δέν έχασε πειά καιρό. Άρχισε νά

Ο Ρισκάς

τρέχη δλοταχώς, με το έγγραφο προσκλητήριο στη χούφτα του. Έφτασε τού μέγαρο του καρδινάλιου, ανέθηκε σάν άνεμοστρόφιλος τις σκάλες και παρουσίασε τὸ προσκλητήριο σ' ἕναν κλητήρα:

—Επιτέλους, κύριε θαρῶνε! Ὁποκλήθηκε και τὸυ εἶπε εκείνος. Εἶνε ἡ δεκάτη φορά πὸυ σὰς ζητάει ἐπίμονα ἡ ἐκλαμπρότης τὸυ!

—Ἐπειτα τὸυδεῖξε τὴν πόρτα, τὴν ἀνοῖξε κι' ἀνήγγειλε με δυνατὴ φωνή:

—Πανιερώτατε, ὁ κύριος θαρῶνε ντὲ Σαμπριάκι!

—Ὁ Τραγκαθέλ μόλις μπήκε στὸ γραφεῖο κι' ἀντίκρουσε τὴν ἐπιθλητικὴ μορφή τὸυ τρομεροῦ καρδινάλιου, σκίρτησε.

—Πρέπει νὰ τὸυ πῶ διτι εἶμαι ὁ Τραγκαθέλ; μουρμούρισε μέσα του, ἐνῶ ὁ Ρισελιὲ ἀφῶνος τὸν ζυγίζε με τὸ διαπεραστικὸ τὸυ μάτι. Καὶ τὸ προσκλητήριο τὸυ θαρῶνου πὸυ τὸυ τὸν γλεψα;... Κ' ἡ τιμωρουμένη με ἀποκεφαλισμὸ μονομαχία μου μαζὸ τὸυ;

—Ἐνοιασε πειὰ ὁ Τραγκαθέλ, διτι ἡ ζωὴ του κρεμόταν ἀπὸ μιὰ κλωστή και προτίμησε νὰ θουβαθῆ.

—Κύριε ντὲ Σαμπριάκι, θέλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν Ἀναῖδα ντὲ Λεοπάρι; τὸν ρώτησε Ἐφακνικά κι' ἀπότομα ὁ καρδινάλιος.

—Ὁ Τραγκαθέλ παράλυος κι' ἔσκυψε κεραυνόπληκτος τὸ κεφάλι του. Οἱ κίνδυνοὶ του, ἡ μονομαχία του, ἡ λεηλασία τῆς Ἀκαθῆμας του, ὅλα αὐτὰ διελύθησαν σάν ὄμιχλη κι' ἔξαφανίστηκαν ἀπ' τὸ μυαλό του. Ὁ καρδινάλιος πρότεινε στὸν Σαμπριάκι νὰ παντρευτῆ τὴν Ἀναῖδα!

—Ἦταν ἡ σωστή, ἡ πραγματικὴ συμφωνία αὐτὸ, γιὰ τὸν ἀμοιρο Τραγκαθέλ...

Καὶ τότε, στὸ ἀπλό και τολημρὸ πνεῦμα του, μιὰ γρήγορη μεταβολὴ συντελέστηκε: Μὲ κάθε θουσία, θουσία και τὸ κεφαλιὸ του ἀκόμη, θέλησε νὰ μῆθε με πιοῖν ἔραγε τρόπο, θὰ μπορούσε ὁ Σαμπριάκι νὰ γίνῃ σὺζυγος τῆς Ἀναῖδος!

Κι' ἐνῶ ἤρθε με ἀπόφασι νὰ θροντοφανεῖ ἐγκαίρως διτι ἦταν ὁ Τραγκαθέλ, θουθάθηκε τῶρα κ' εἶπε μόνον στὸν καρδινάλιο με ἀξιοπρεπὴ σεσημῶ:

—Γιὰ νὰ ἐπιτύγω αὐτὴ τὴν εὐτυχία, πανιερώτατε, θὰ ἤμουν ἔτοιμος νὰ διακινδυνεύω τὰ πάντα!

—Νὰ ὁ ἄνθρωπος πὸυ χρειαζόμουν! εἶπε μέσα του με κρυφὴ γαοὶ ὁ Ρισελιὲ. Θλέποντας τὴν τολημρὴ κι' ἀγέρωχη φυσιογνωμία τὸυ νέου.

Κι' ἔπειτα τὸν ρώτησε:

—Τόσο λοιπὸν τὴν ἀγαπάτε;

—Τὴ λατρεύω, πανιερώτατε! εἶπε τότε με πραγματικὴ λαχτάρᾳ ὁ Τραγκαθέλ.

—Ὁ καρδινάλιος σκίρτησε ἀπ' τὸ ἴφος αὐτὸ τῆς εἰλικρινείας. Κατόπιν εἶπε ἀργὰ και χαμηλόφωνα:

—Κύριε ντὲ Σαμπριάκι, γαίρω πὸυ σὰς γνώριος και προσωπικός... Σὰς εὐχαριστῶ ἐπίσης, γιὰτι ἐποτεύσατε ἐδῶ, ἀμέσως μόλις λάβατε τὴν πρόσκλησι πὸυ σὰς ἔστειλα στὸ Ἀνζέ... Ὁφείλω νὰ σὰς πῶ, διτι ἀπὸ καιρὸ ἔγω ἀκούοιε νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ κατορθώματά σας... Σὰς συχαίρω λοιπὸν, γιὰτι εἶστε ὁ πρῶτος εἰφομάχος τῆς Γαλλίας κι' ὁ πρῶτος στὴν γενναϊότητα.

—Ὁ Τραγκαθέλ δὲν ἀνέπε καθόλου, παρ' ὅλη τὴ ραγδαία αὐτὴ θροχὴ τῶν καρδινάλικων συχαρητηρίων.

—Εἶνε πολὺ δυνατός!... σκέφτηκε ὁ Ρισελιὲ με θαυμασμὸ. Τίποτε δὲν τὸν συγκαίει... Ἀς τὸν λυγίσω λοιπὸν, με τὸ τελευταῖο γερὸ γτόχημα!

Καὶ φωναχτὰ, χαμογελῶντας, ἐξακολούθησε:

—Εἶσαθε ἦμος φ τ ω χ ὀ ρ ε και ζήτε ὠστόσο σάν π λ ο υ σ ι ο ρ ! Ἐθέλω ἀπὸ εἰλικρινὲς ἠνδιαιφέρου γιὰ σὰς, νὰ ἐξακριβώσω τὸ ἄλλοκοτὸ αὐτὸ φαινόμενο κι' ἔμαθα διτι...

Ἐδῶ χαμογελῶνος ἐντωπότερα:

—...Ὅτι, ἐνῶ δὲν παίξετε τυχερὰ παιχνίδια, διτι ἐνῶ οὔτε δακνίζετε, οὔτε χρέη ἔχετε, ὠστόσο τὰ ἀφθονα λεπτὰ πὸυ ἔροδευετε, προέρχονται ἀπὸ...

Ἐδῶ τὰ λόγια του πῆσαν μιὰ τρομερὴ κ' ὕπουλη γλυκύτητα:

—...Προέρχονται ἀπὸ... νὰ σὰς τὸ πὸ καθαρά, κύριε θαρῶνε.

—Πέστε τὸ, πανιερώτατε! εἶπε ἀτάραχος κι' ἀνυπόπτος ἐντελῶς ὁ Τραγκαθέλ.

—Χμ!... Τρομερὸς ὕπεκρητῆς και δυνατός σάν ἀσάλλι εἶν' αὐτὸς ὁ διαβολοθαράνος! σκέφτηκε ὁ καρδινάλιος.

Κ' ὕστερα φωναχτὰ, ἀπότομα, σάν νῆδινη τὴν τελειωτικὴ μηχανὴ καυραία, πρόσθεσε:

—...Ὅτι τὰ χρῆματὰ σας προέρχονται ἀπ' τὴς τεχνικὲς λαποδοῖες σας!... Κλέθετε γιὰ νὰ ζήτε!...

—Ὡ, διάβολε! ξεφῶνισε ὁ Τραγκαθέλ. Ξεχνῶντας ἀπ' τὴ γαρὰ πὸυ θριακόταν, και λάμποντας ὀλόκληρος. Νῆ, μιὰ λε-

πομέρεια εἰς θάρος τὸυ Σαμπριάκι, πὸυ δὲν τὴν ἤξερα και τὴν ὀποια εἶμαι εὐτυχὴς πὸυ μαθαῖνω!

—Ὁ Σαμπριάκι κλεφτης!... Ὁ Σαμπριάκι ἀχρῆσις και παλη-ἀνθρωπος!... Ὡ, ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ γαοὶ ὁ Τραγκαθέλ... Μὰ κι' ὁ καρδινάλιος ἦταν καταπληκτος ἀπ' τὴν τὸση ἀσυευθῆσια και τὴν τὸση προσοικιῆ και τὸλμη πὸυ ἀνθρώπου πὸυχε μπροστὰ του.

—Ὤστόσο, μὸν ἀρέστε ἔτσι και τέτοιος ὀπως εἶστε, και σὰς προσλαμβάνω στὴν ὕπηρεσία μου! εἶπε τέλος ὁ καρδινάλιος, με κρυφὸν θαυμασμὸ. Κάθε φορά, και σύμφωνα με τὴς περιστάσεις πὸυ θὰ παρουσιάζωνται, θὰ σὰς ὕποδεικνύω οὐ τί θὰ συνιστάται αὐτὴ ἡ ὕπηρεσία σας... Ἐπὶ τὸυ παρόντος, θέλω νὰ νυμφευθῆτε τὴ δεσποινίδα ντὲ Λεοπάρι!...

Καὶ με κρυφὴ ἀγωνία, ἀλλὰ με θαυμαστὴ ἀδιαφορία, πρόσθεσε:

—Ξέρετε, θέβαια, πὸυ θὰ τὴν θρῆτε!

—Ὁ Τραγκαθέλ, ἀθῶα ἐντελῶς, ἀποκρίθηκε:

—Μάλιστα, πανιερώτατε... Ξέρω τὴν κατοικία τῆς... Χθὲς

μόλις, τὴν εἶδα και στὸν κῆπο τῆς.

—Ὁ Ρισελιὲ ξερόθηκε ἀνάλαφρα. Ζωηρὴ κοκκινάδα ἔθαψε τὰ μάγουλά του. Μιὰ δυνατὴ συγκίνηση ἔχειλιζε δυσκολοσυγκράτητη ἀπ' τὴν ψυχὴ του.

—Ἐμμα θέβαιος, κατόρθωσε νὰ πῆ ἐπιτέλους, διτι ἡ δεσποινίς ντὲ Λεοπάρι δὲν ἔ' ἀργῆ νὰ σὰς ἀγαπήσῃ!

—Αὐτὸ εἶνε ἡ πιὸ θερμὴ ἐλπῖδα μου! ἔκανε λαχταρισμένος ὁ Τραγκαθέλ.

—Ὤστε λοιπὸν ἐλπίζετε... Ἀρα με τὸν δυνατὸ χαρακτήρα

πὸυχετε, εἶστε οχεδὸν θέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία!... Νυμφευθῆτε τὴν, λοιπὸν...

—Ἐγὼ θὰ σὰς δώσω προίκα πλουσιωτάτη... Ἐπίσης και τιμητικὴ θέσι στὴν Αὐλή... Εἰς ἀντάλλαγμα, θέλω ἀπὸ σὰς... Ἄ, ἔξαχσας νὰ σὰς πῶ, ὅτι θὰ κῆνω κιάλας ὅλες τὴς ἐνοχοποιητικὲς ἀναφορὲς τῆς ἀστυνομίας γιὰ τίς... λαποδοῖες σας, τελοσπάντων... Λοιπὸν, εἰς ἀντάλλαγμα ὀλων αὐτῶν, θέλω ἀπὸ σὰς τὸ ἐξῆς... Μὲ προσέχετε;

—Σὰς προσέχω, ὀλος αὐτὰ και μὰ τῆς, πανιερώτατε! ξεφῶνισε με εἰλικρινῆ λαχτάρᾳ ὁ Τραγκαθέλ. Πρόκειται, ὀλλωστε, γιὰ τὴν ζωὴ μου... γιὰ τὴν εὐτυχία μου!...

—Λοιπὸν, θέλω τὸ ἐξῆς: Προσπαθῆστε νὰ μὸυ φέρετε ἕνα μικρὸ κινῶτιο, τὸ ὀποῖο ἔχει κάπου κρυμμένο ἡ δεσποινίς ντὲ Λεοπάρι... Αὐτὸ τὸ κινῶτιο περιεῖχε κάτι ἔγγραφο, ἀχρηστα ἐντελῶς γιὰ σὰς, μὰ πολὺ ἐπικίνδυνα γιὰ κείνη πὸυ ἀγαπάτε!... Ἀναλαμβάνετε νὰ μὸυ θρῆτε αὐτὸ τὸ κινῶτιο;

—Μάλιστα, πανιερώτατε! ἔκανε ἀφῶσα ὁ Τραγκαθέλ.

—Κι' ἀκούστε με: Ἄν εἶνε δυνατὸν, τὸ θέλω πὸυ γάμου σας αὐτὸ τὸ κινῶτιο... Εἶτε ἡ δεσποινίς ντὲ Λεοπάρι σὰς ἀγαπάει, εἶτε ὄχι, εἶτε θέλει νὰ σὰς παντορευτῆ, εἶτε ὄχι, πρέπει νὰ τὸ θρῆτε και νὰ μὸυ τὸ φέρετε αὐτὸ τὸ κινῶτιο... Νῆ εἶστε ἤρωτος τότε, ὅτι θὰ σὰς τὸ ἐπιστρέψω πάλι... Μὰ τὴν φορά αὐτὴ, ἀντὶ νὰ εἶνε γελαστό με τὰ ἀχρηστα γιὰ σὰς ἔγγραφο, θὰ περιεῖχε ἰσα-ἰσα τὴν προίκα σας και τὴς ἀναφορὲς ἐκείνες... Χμ... τῆς ἀστυνομίας... χμ... γιὰ τίς ὀποῖες σὰς μίλησα πιὸ πάνω... Και σὰς ὀρκίζομαι, ἐπίσης, ἔτι ἡ δεσποινίς ντὲ Λεοπάρι θὰ σὰς παντρευτῆ τότε, εἶτε θέλει, εἶτε δὲν θέλει!...

Ἄνατριχῆσε τῶρα κι' ὁ Τραγκαθέλ. Μυρίστηκε ἐπιτέλους μιὰ σκοτεινὴ μηχανοραφία. Ἡ πραγματικὴ δμορ, ἦταν ἀκομὴ πὸυ τρομερῆ, ἀπὸ ὀσο τὴ φανταζόταν.

—Ἄμα ἔγω στὰ χέρια μου ἐκείνα τὰ ἔγγραφο, μουρμούρισε μέσα του ὁ καταθῶνιος καρδινάλιος, θὰ τὴν ἔχω στὴν ἀπόλυτὴ διάθεσῃ μου... Ἐτσι, θὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ παντρευτῆ-θελοντας και μὴ-αὐτὸν τὸν ἀχρῆπο πὸυ ἔχω τῶρα ἀντικρου μου... Ὑστερα ἀπὸ ὀχτῶ ἡμέρες, αὐτὸν τὸν στέλνω στὴν κρεμάλια κι' αὐτὴ θὰ λυγισῆ παντοτεῖα ἀπ' τὸ ἀτοχος τῆς... Ἐκτός, ἀν κατορθώσω ὄς τότε νὰ τὴν συλλάβω με τὰ ὀργανά μου... Ἐκτός ἀν κατορθώσω ὄς τότε ὁ Ρασκάς, ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο του, τὸ ὀποῖο ἀρχίσιε στὸ Ἀνζέ... Ἐκτός ἀν αὐτὸς ὁ ἀντικρυνός μου ἀχρῆσις Σαμπριάκι, μὸυ φανερώσῃ ἀμέσως τὴν κατοικία τῆς!...

—Ὡ! ὀ! σκεπτόταν συγχρότως και μουρμούριζε μέσα του κι' ὁ Τραγκαθέλ, ἀνατριχαισμένος. Πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσω ἀμέσως σήμερα κιάλας... Πρέπει νὰ μῆθε ἡ λατρευτὴ μου, τὸν τρομερὸ κίνδυνο πὸυ τὴν ἀπειλεῖ... Πρέπει νὰ τὴν προστατεύω και νὰ θέσω τὸ ἔφιφος μου και τὴ ζωὴ μου στὴ διάθεσῃ τῆς!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ὁ κλητήρας ἀνήγγειλε:

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Λουδοβίκος 13ος